

LUČ

Zanimiva poročila iz Šmihela pri Novem mestu

Velečastiti gospod urednik! Lučkarice šmihelske samostanske šole bi Vam tudi rade natresle v Vaš novičarski košek nekaj lepih lešnikov v obliki dolenjskih novic. Pri nas se včasih radi pobahamo, da smo v predmestju dolenjske metropole, kjer se mnogokaj doživi. In čujte, kaj vse smo imeli pri nas v preteklem letu!

Dne 4. septembra 1936 nas je obiskala Nj. Vel. kraljica Marija. Kakor otroci okrog mamice doma, tako smo se gnetli na samostanskem dvorišču okrog naše ljubljene državne mamice. Kako je bila domača in ljubezniva!

Lani 29. septembra smo obhajali 50 letnico naše šole. V dneh od 26. do 29. septembra 1936 so imele naše mamice in dekleta tridnevne jubilejne duhovne vaje. Na rožensko nedeljo — jubilejni praznik — pa so vsi farani pristopili povečini k sv. obhajilu, ki so ga darovali za tukajšnje častite sestre. Ta dan so prihiteli celo prevzvišeni gospod škof dr. Rožman iz Ljubljane v Šmihel. Imeli so veliko slovesno sv. mašo in popoldne blagoslov v cerkvi. Toliko gospodov še nikoli nismo videli pred oltarjem, kakor na jubilejni dan! Mi otroci smo imeli skupno sv. obhajilo 27. septembra. Po sv. maši smo šli vsi v samostan, potem pa na pokopališče, da smo molili za rajne učiteljice naše šole. Prečastiti g. župnik in g. kaplan sta molila molitve za mrtve. Kako lepi so bili grobovi!

Žužemberčani imajo nov prapor. Ej, veste, mi smo ga imeli že lansko leto osorej. In prav za jubilej so nam ga naš dobri voditelj, velečastiti g. župnik, preskrbeli in blagoslovili. Do pičice je enak žužemberškemu, le barve so nekoliko zamenjane.

Pa boste rekli: »Vi šmihelčani ste pa tudi kaj pridni?« Takoj odgovorimo: Vsak prvi petek je naš. Jezusu darujemo sv. obhajilo v zadoščenje in spravo. Vsako prvo nedeljo napolnimo veliko dvorano. Pri shodu nam gospod voditelj, velečastiti g. župnik Turk, povedo, kako moramo ljubiti Jezusa in Marijo. Če smo pridni, nas pohvalijo, kadar nagajamo, nam plačilo ne odide. Tja v Cerknico bi radi večkrat pohiteli. Cerkničani mali, vas naš g. župnik večkrat pohvalijo. Dajte, pišite nam, kaj delate, da vas bomo posnemali! Prve nedelje, kakor smo omenili, se zbiramo v društveni dvorani. Skioptične slike nam kažejo krvavo španijo, trpečo Rusijo in Mehiko, pa tudi v Jeruzalemu, Nazaretu in Egiptu smo obiskali Jezusa in Marijo.

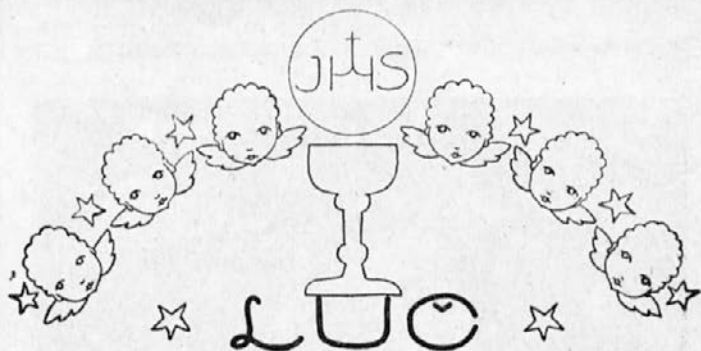
Letos je bila pri nas strašna toča. V 10 minutah je vse pobila, seveda tudi otrešla z drevja jabolka, hruške in orehe. Takrat smo vsi jokali in molili. Starši pravijo, da bomo letos lačni. Oh, lakote se bojimo vsi! Pa saj smo Marijini otroci. Ona, ki je Kraljica neba, bo gotovo pomagala.

Gospod urednik, ali smo preveč povedali? Vendar bi rade, da bi zagledalo naše pisemce beli dan v »Lučie«, četudi okrajšano.

Lepe pozdrave po Mariji pošilja

Slavica Rotar,

učenka 5. razr. v Šmihelu pri Novem mestu.

LETO III.

DECEMBER 1937

Štev. 4

Žena s soncem obdana

(Za 8. december.)

Sv. Janez Evangelist opisuje brezmadežno Devico Marijo s temi vzvišenimi besedami:

»Znamenje se je prikazalo na nebu: Žena s soncem obdana, luna pod njenimi nogami in venec dvanajsterih zvezd okoli glave.« (Raz. 12. 1.)

Da boste, prijateljski moji, te prekrasne besede prav razumeli, vam jih hočem s par besedami razložiti.

Žena s soncem obdana! Kako žalostno je bilo na svetu po grehu naših prvih staršev. Povsod je bila črna tema; zdelo se je, da se je hudobija polastila sveta. Tedaj pa je nenadoma vzšla prelepa jutranja zarja — Marija brez madeža izvirnega greha spočeta. S soncem je obdana, to se pravi: vso jo ožarja nebeška luč milosti božje. Ta Zarja Marija nam je rodila Sonce pravice, ki je Kristus Gospod.

Luna pod njenimi nogami. Kaj pomeni to? Luna se noč in dan spreminja in je zato podoba nestanovitnosti in strasti, ki begajo dušo. Marija ima luno pod nogami: to pomeni, da je vzvišena nad vsako nizko strast in poželjivost. Globoko pod njo je vse, kar je grdega in umazanega.

Venec dvanajsterih zvezd okoli glave. Te zvezde so Marijine prekrasne čednosti: po-

Brezmadežna

nižnost, potrpežljivost, vera, upanje, ljubezen do Boga in do nas, ki smo Marijini otroci — — —

Pod nogami prečiste Device pa se zvija peklena kača. Marija ji je strla glavo, to se pravi: Marija je zdrobila moč hudobnega duha, premagala je satana, ko nam je rodila božjega Odrešenika.

Pred nami plava čudovita podoba Brezmadežne — naše jasne vzornice. Pojdimo za njo po potih nedolžnosti, po potih ljubezni, po potih vdanosti v voljo božjo. Kličimo na pomoč njeno presladko ime. Koliko otrok je že obvarovala slabih potov, koliko takih je rešila, ki so se pogreznili v gnusobo greha, kolike je že pripeljala na pot kreposti in jih navdušila za vse, kar je lepo, nedolžno in sveto.

Brezmadežna! Pomagaj še nam, da ohranimo čistost srca in nedolžnost duš!

P. Krizostom: *Pri nas je lepo*

*Domek snežno bel imamo;
v njem sedimo in kramljamo.*

*Očka tam ob okencu čepi;
čeljarček je in z delom venomer hiti.*

*V kuhinji pa mama s piskri ropota;
nekaj dobrega na mizo vsak dan da.*

*Ko pa poldne s stolpa zazvoni —
vse utihne in k molitvi prihiti.*

*V naši hiši vedno zlato sonce sije:
slika Jezusa in Matere Marije.*

*Če hočete, da tudi bo pri vas lepo,
storite, prosim vas, tako:*

*Jezusa in rajsko Mater k sebi povabite
in pobožno v srcu ju hranitel!*

Blaženi Frančišek od deteta Jezusa

(25. decembra.)

Blaženi Frančišek je bil kot deček zelo boječ in neokreten. Njegova mačeha ga je hudo pretepala in ga zmerjala. Zapodila ga je celo od doma, da je

»Kar je čez dan nabral, je nesel zvečer pokazat božjemu Detetu ...«

moral siromaček iskati strehe pri tujih ljudeh. Prišel je v službo k bolničarskemu oskrbniku v Alkalo na Španskem. Ker je pa zaradi svoje neokretnosti mnogo posode razbil in polomil, mu je gospodar dovolil, da sme opravljati le najnižja in najskromnejša dela. Francišek je bil z vsem zadovoljen; prenašal je vdano zasmehovanje, zmerjanje in celo udarce. To-

lažbo in srčnost je našel pri božjem Detetu, čigar lep lesen kip je imel v svoji sobici. Kadar je hodil po deželi in nabiral miloščino za uboge in bolne, je imel navado govoriti: »Usmilite se, dobri ljudje, dvorjanov božjega Deteta, ker moja dolžnost je, da zanje skrbim.« Kar je čez dan nabral, je nesel zvečer pokazat božjemu Detetu in ga prosil, naj vsak dar blagoslovi, da bo trpečemu v uteho in veselje.

Pozneje je postal Frančišek samostanski brat karmeličanskega reda. Božje Dete ga je vzelo k sebi v nebesa na sveti božični dan leta 1604.

Albina Zakrajšek:

Mali balinarji

Na sosedovem dvorišču so se zbrali: Tonček, Ciril in Nacek. Namesto lesenih krogel so imeli kose opeke, za balinček pa škatlico od globina. Igra se prične. Tonček zažene prvi: — škr-tr-tr! Balinova škatlica se je zakrkalikala precej daleč. Za tem prva krogla, neroden kos opeke, še precej blizu balinca. »No, zdaj vrzi ti!« Ciril si je rokave zavihal — češ, zdaj bo nekaj posebnega. Tresk — — kos Cirilove opeke je ostal prav blizu Tončkove. »Moje je!« je klical zmagoslavno Tonček. »Ni res, ni res!« je kričal Ciril na vse pretege. Igralska strast je bila že pri obeh na vrhuncu in gotovo bi prišlo do »bunk«, če bi se ne oglasil Nacek, ki je zadevo razsodil takole: »Pustimo vse tako, kakor leži in stopimo k Ljubljani po vrbovo šibo; z njo bomo lahko takoj zvedeli, čigavo je.« Rečeno — storjeno! Tonček in Nacek sta odhitela prva, Ciril pa je malo zaostal. Kmalu so se vrnili. »Zdaj zmerimo,« se oglasi prvi Ciril. »Resnično! Tvoje je!« je pokazal Nacek nanj. Cirilu se je kar zaokrožil obrazek od veselja. Tončku pa le ni hotelo iti v glavo, da bi on izgubil. Da je Ciril v hipu, ko so odšli k Ljubljani po šibo, premaknil svojo kroglo nekoliko bližje, tega soigralca nista opazila. Še več iger so odigrali — pa Ciril je vsako izgubil. Oglasila se mu je vest: »Goljufal si prej — zdaj pa za kazen izgubljaš!« — »Ne grem več,« je rekel in odšel za-

losten čez most domov. Ko je stopil mimo cerkve, ga je v duši še huje zapeklo: »Kako žalosten mora biti moj dobri Jezus v tabernaklju. Za tak prazen nič sem ranil z goljufijo njegovo Srce.«

Odprl je cerkvena vrata in vstopil. Zdrknil je pred obhajilno mizo na kolena in je zašepetal:

»Moj dobri Jezus! Prvič sem goljufal, a tudi zadnjič. Lepo te prosim: odpusti mi! Odslej ti hočem delati veselje s poštenostjo.«

Dobro je vedel, da mu je Jezus odpustil; zato je domov grede kar poskakoval od srčnega zadovoljstva.

Miklavžev večer

V gostih kosmičih je naletaval sneg in neslišno padal na travnike in drevje. Kakor daleč si pogledal, povsod si uzrl mehko belo odejo. Naglo se je večerilo.

V družinski sobi pri Kolarjevih pa je bilo zelo prijetno. Soba je bila toplo zakurjena in vsa praznična. Šest otrok je sedelo okrog mize; bili so mirni, le srčeca so jim poskakovala v velikem nemiru — pričakovali so večernega gosta: sv. Miklavža. Že pred štirimi dnevi so mu položili na okno pisma, v katerih so mu razodeli želje svojih drobnih srčec. Milica, ki je bila najstarejša, je v svojem pismu prosila tudi za najmlajša dva, za Katrico in Tomažka. Mihcu in Zofki je pa pomagala, da nista naredila v pismu slovničnih napak. Terezinka pa je napisala pismo popolnoma sama in o vsebini tega pisma ni razodela nikomur niti enega stavka, celo mamici ne. Terezinkino pismo je bila sveta skrivnost.

»Bog vedi, kako je letos s svetim Miklavžem. Ko bi mu le denarja ne primanjkovalo,« je vzdihnila Zofka.

»Lani je bil že čisto suh, ko je prišel k nam. Niti trobente mi ni mogel kupiti,« je menil Mihec zelo zaskrbljeno. »Da mi prinese vsaj sabljo, pa sem zadovoljen.«

»Meni pa táko punčko, ki zaspi, pa bom tudi zadovoljna,« je pribila Zofka.

»Terezinka, ali tebe nič ne skrbi?« jo vpraša Milica.

»Nič, zares prav nič. Sveti Miklavž je dober in prošelj, ki so pametne, gotovo ne bo zavrzel.«

Po teh Terezinkinih besedah so vsi planili izza mize. V sobo je stopila mamica in odprla vrata na stežaj. Kakor iz enega grla so otroci blaženo vzkliknili: »Sveti Miklavž je že tu!«

O presrečni trenutek! V sobo je stopil najljubši svetnik v svoji sijajni nebeški opravi.

»Star je,« je pomislila Milica.

»Dragocena je njegova obleka; bogat je, zelo bogat,« je preudarjala Zofka.

Mihec pa si je mislil: »Palico ima zlato, v žepu mu pa žvenketajo cekini. Dobro bo to za nas.«

Terezinka pa je zrla svetemu Miklavžu v obraz in se je čudila: »Kako blage so te poteze, kako milo sijejo njegove oči.«

Miklavža je spremljal seveda neizogibni parkelj, prišla je pa z njim tudi sosedova dekla Meta z Jurčkom.

Terezinka pa je zrla svetemu Miklavžu v obraz — — —

Mali Pikselj je korajžno bevskal, kot bi hotel potrditi prav vsako Miklavževo besedo.

Svetnik je povedal, da je dobil vsa pisma in da bo tekom noči izpolnil prav vse želje otrok. Vsem so seveda okrogla ličeca kar zažarela v velikem veselju.

Sv. Miklavž je nato izpraševal še razne molitvice in stavlil več vprašanj iz veronauka, na katera so otroci jasno in razločno odgovarjali.

Končno pa se je obrnil svetnik k Terezinki in ji rekel:

»Terezinka, izmed vseh sem tebe najbolj vesel, ker imaš tako blago in usmiljeno srce. V pismu nisi ničesar prosila zase, ampak samo za druge. Naročaj mi, naj pro-

sim v nebesih Jezusa, da bi dal ateku in mamicí čvrstega zdravja, da bi dal bratcem in sestricam milosti in blagoslova; da bi šimenčevi Metki prinesel oblekico: sirotica nima staršev in je tako zelo uboga. — Dobila boš oblekico, toplo in lepo. Nesi jo Metki, pa se pri tem zavedaj Jezusovih besedi: »Kar si storila tej najmanjši sirotici, si meni storila.«

Sv. Miklavž je odšel po sneženi cesti — — — otroci pa so nastavili peharje in legli vsak v svojo posteljico, potem ko so odmolili večerno molitev.

*

Naslednje jutro so videli uresničene Miklavževe besede vsak v svojem peharju. Veselja ni bilo ne konca ne kraja. Najblaženejša pa je bila vsekakor Terezinka, ko je nesla novo toplo oblekico Metki, svoji najboljši prijateljici. Obe sta se jokali od prevelike sreče.

Ko se je Terezinka vračala domov, je celo pot mislila samo na Jezusa pa obenem preudarjala: »Kako sem vendar srečna! Jezusu samemu sem podarila obleko, Jezusu, ki ga tako neizrečeno ljubim!«

Prof. Anton Parižan:

Sin ledenih poljan

»Ali tistega belca poznaš?«

Tujec Badluka pozorno pogleda in se še enkrat lakomno ozre po saneh. V glavi pa mu je pognala zlobna misel.

»Kaj bi ga ne, saj je moj prijatelj!« se je nesramno zlagal, potem pa še dostavil:

»Ali se misliš sam vrniti v svoj iglu?«

»Da, upam, da bom jutri večer že doma.«

»Ali smem iti s teboj? Rad bi poiskal misijonarja,« reče tujec, v izmikajočih se očeh pa mu posije čuden ogenj.

»Seveda,« mu odvrne Badluk, takoj pripravljen ustreči, kakor sploh vsi Eskimi. »Sedi tja zadaj, jaz bom pa vodil vprego.«

Prijel je za vajeti, zaklical psici Kimi in psi so jo ucvrli, da kaj.

Badluk je bil srečen.

Pogled mu je ponosno božal velike zaklade, ki jih je vozil proti domu: zavojček čokolade in evropske jedi, na katere je bila sestra Voma vsa neumna; vsak hip pa je jemal iz žepa na jopiču iz mroževe kože uro in prisluškoval njenemu zabavnemu tiktakanju. Tedaj se mu je obraz razlezel v radosten nasmeh, tako da ni na neznanega spremljevalca niti pomislil.

Psi so tekli že več ur in na obzorju je izginil zadnji sled človeških nasebin. Okrog potnikov se je raztezala bela

planjava, iz daljave pa je prihajalo pokanje ledenih gor, ki so se začele premikati.

Badluku je srce polnilo čustvo ponosa; vse to je njegovo, njegova zemlja, njegova domovina, njegove so te neizmerne pokrajine! Mar ni on sin ledov?«

In jutri bo spet doma, osrečil bo svojce in morda tudi že našel »misijonarja«, kakor je belca v črni suknji klical njegov sopotnik. Ozre se nazaj:

»Hej, tovariš!« mu zakliče. A nadaljnje besede mu zamro na ustnah, kajti tujec je prav tedaj planil nanj z nožem!

»Kaj mi hočeš?« zavpije Badluk.

Tujec pa se mu je samo grdo zarežal in se pognal vanj. Badluk izpusti vajeti in se začne braniti s pogumom, kakršnega človeku daje obup. Ko psi niso več čutili vajetov, so začeli stopati počasi, potem pa se ustavili.

Badluk je bil mlad in gibčen, ni pa imel pri sebi orožja, zato je bilo jasno, da bo premagan.

Že je krvavel iz več ran in moči so mu pojemale. Nasprotnika sta se valjala po snegu in se kar zagrizla drug v drugega. Badluku se je za hip posrečilo, da se je napadalca otresel, ta pa je priliko porabil, da bi se znova zagnal proti Eskimu in ga sunil naravnost v prsi, ko se nenadoma požene nanj nekaj črnega in ga pograbi za tilnik.

»To je Kimi,« si kakor v sanjah misli Badluk. Ker pa mu je razburjenje in izguba krvi vzelo vso moč, se zruši na tla in izgubi zavest. (Dalje.)

Francé Kunstelj:

Mladi misijonarji

Ivan: Kaj sem govoril, Stanko, povej!

Stanko: Prav to, kar je tu napisano. Iz srca in duše, si dejal, da ti prihaja. Zravnal si se, razprostrl roke in govoril: »...prodaj vse, kar imaš, potem pridi in hodi za menoj! To predragi moji, je klic Jezusov, ki ga slišijo misijonarji, najpridnejši delavci v njegovem vinogradu. Vse posvetno bogastvo zapuste in gredo v daljni svet za Kristusom in s Kristusom...«

Ivan: Zakaj me tako mučiš s temi spomini?

Stanko: Ali še veš, kaj sem ti nekoč obljubil?

Ivan: Kaj neki?

Stanko: »Veš, ko sem prejle poslušal vašo kolednico:

Luč nebeška zažarela
v jaslicah je Detecu;
nas pa radost je prevzela,
vse smo dali Jezusu...

tedaj se mi je zazdelo, kakor da vidim pred sabo božje Dete, ki steguje proti meni nežne ročice in mi tiho šepeta: daj, pridi, trpi, ljubi! Svet je velik, ves mora biti moje

kraljestvo: Indija, Kitajska, Japonska, širna Afrika — vse te ogromne pokrajine so pred mano, tema poganstva se še zgrinja nad njimi. Toda vzšla bo zvezda in mi kazala pot kakor nekoč Modrim, zvezda božjega Deteta... in jaz bom šel za njo in...

Ivan: In? (Trepetaje.)

Stanko: Misijonar bom postal.

Ivan: Misijonar?

Stanko: Da.

Ivan: Stanko! (Živo zadet.) Tudi jaz čutim tisti klic... Tudi jaz bi šel rad. Pa tu notri (pokaže na srce) mi nekaj govori: nikar, preslab si, kdo bo s teboj v tolikih nevarnostih, ki ti prete?

Stanko (vesel): Pogum, Ivan! Sejala bova in On bo rast dajal, ki je nekoč rekel: Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.

Peter (vstopi s svojo robo): Moj Bog, kako ti je vrag težak!

Ivan, Stanko (se zdrzneta): O, že za svete tri kralje?

Polde, Tonček (zasopla vstopita): Ali sva šla. Toliko, da naju niso zapazili!

Ivan: Kdo?

Peter: Je že vse dobro. Tole bomo pri vas spravili.

Tonček (s sajami v časopisnem papirju; se skuša mazati): Saj se nič ne prime. Poglej, Ivan, saje sem nakradel za dimnikom, komaj sem jih staknil. (Se maže.)

Ivan: Kaj pa misliš?

Polde: Ze nocoj bi bil rad za Boltežarja. Poglej! (Mu ponudi ogledalo.)

Tonček: Ojej... Vode, vode (ven.)

Vsi (se zasmеjejo in ga kličejo nazaj.)

Polde: Bo že prišel, kaj bi ga klicali. Tonček je Tonček.

Ivan: Peter!

Peter: Kaj želiš?

Ivan (resno): Kam bomo dali denar, ki ga bomo za-slужili?

Peter: Za žogo.

Ivan: Jaz ne grem koledovat!

Polde (ogleduje garderobo.)

Stanko: Ivan, kaj misliš?

Peter: Tak... zdaj pa ti?

Ivan: Denar bomo dali za druge namene.

Peter: Kam?

Ivan: Za misijone.

Stanko: Ivan... (ga miri.)

Ivan: Peter, za misijone, pravim.

Peter: Nikakor. Kdo pa ima to pravico? Jaz ali ti?

Ivan: Kdorkoli že. Je vseeno. Samo...

Polde: Ivan!

Peter: Kakor hočeš! Denar pa vzamem jaz.

Polde, Ivan: Ti sam?

(Dalje.)

Peter: Da.

Ivan: Ne grem koledovat.

Polde: Tudi jaz ne grem.

Peter (Poldetu): Kaj, tudi ti si se mi uprl?

Polde: Ne grem!

Peter: Kakor hočete. Pa pojdite sami koledovat! Sram vas bodi! (Jezno ven.)

Ivan, Polde, Stanko (molče.)

Stanko: Ivan! Kaj si storil Petru?

Ivan (skrušen k mizi): Nič!

Stanko: In kaj bo s koledovanjem?

Polde: Sami gremo, ali ne, Ivan?

Ivan: In Stanko z nami.

Stanko: Novi koledniki! Ta je pa lepa!

Ivan: Da, Stanko, novi koledniki; tudi Stanko bo šel z nami na daljno koledovanje.

Polde: Kam?

Ivan: V misijone — kot si nekoč sanjal; še veš, kaj nama je povedal gospod katehet?...

Polde: Nisem pozabil. Še gori v mojem srcu tista iskrica, dal Bog, da ne bi ugasnila!

Ivan: Mi smo novi koledniki!

Stanko: O, mi ne bomo koledovali za žogobrc, ampak za Jezusa, za uboge pogane.

Polde: Za tiste, ki so v smrtni temini, da pridejo k življenju in luči.

Ivan: Mladi smo sicer, a za misijone bomo delali že zdaj.

Vsi: Mi smo Jezusovi misijonarji! (ogrnejo si kraljevske plašče in si nadenejo zlate krone; stopijo v ospredje odra in zapojjo):

Mi smo sveti trije kralji...

Zastor.

Lučkarji in Lučkarice! Postanite tudi vi Jezusovi misijonarji! Pomagajte ubogim poganskim otrokom s tem, da vsak dan zmolite za misijone zdravamarijo s pristavkom: »Sveta Marija, prosi za nas in za uboge poganske otroke.« — Darujte za misijone sveta obhajila, svete maše, Jezusove dneve in vsi vstopite pri svojem g. katehetu v »Dejanje svetega Detinstva«!

Pikec in Pokec

(Piše urednik.)

Ko sta se naša dva junaka od prestanega strahu malce oddahnila in ko jima je strašni kit izginil izpred oči, sta potočila vsak po eno solzo za prijaznima morskima konjičema, ki skačeta zdaj v trebuhu ostudne morske pošasti.

»Kako hudo mi je pri srcu,« pravi Pikec.

»Tudi meni,« dostavi Pokec. »Zdaj bova morala peš kolovratiti po neznani morski deželi. Najhuje pa je to, ker ne veva ne kod, ne kam.«

»Križ božji, kaj pa je to!« zakliče ves v strahu Pikec. »Poglej, kakor ogromna klobasa se valja po tleh.«

Pokec pogleda v smer, ki mu jo kaže bratec in prebledi od groze: »Če se ne motim, je to morska kača. Zdaj sva pač izgubljena...«

Medtem se je morska kača priplazila do ubogih bratcev. Siromačkoma ni kazalo drugega, kot da pokažeta vso svojo izolikanost in prijaznost. Oba se ostudni dolgi klobasi globoko priklonita. Pokec se ji celo odkrije in jo ponižno nagovori: »Knežja milost, ali bi nama povedali, v katero smer nama je treba mahiniti, da prideva do njegovega veličanstva podmorskega kralja?«

Kača je oba fantiča pogledala od nog do glave in se pri tem tako bedasto in prezirljivo zarežala, da sta dečka od groze kar otrpnila. Nato je pa odprla svoj ostudni gobec in pripomnila: »Sama ne žrem takih pobov; imam pa plemenito tovarišico ki vaju bo oba hkrati slastno použila.«

Kakor bi trenil je kača izginila. Pa komaj sta se mogla dečka dobro okreniti, že se je prikazala »plemenita tovarišica«, ki jo je poslala kača, da bi pohrustala naša drobna fantiča. Ši-

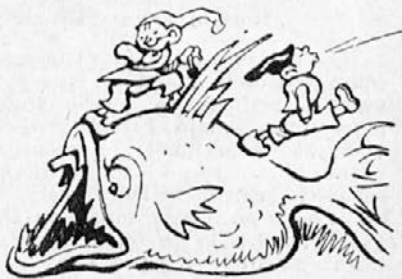
roko odprt gobec je imela in kazala je svoje ostre zobe.

»Sveti nadangel Rafael, pomagaj nama, kot si pomagal mlademu Tobiju,« je zastokal Pikec.

Njegova molitev ni bila zastonj. Pokcu je padla izvrstna misel v glavo. Zavihtel je svojo palico in jo vrgel strašni

ribi naravnost v žrelo, tako da ni mogla več zapreti gobca.

Fantiča sta srečno ušla tudi tej nevarnosti. Zahvalila sta se nadangelu Rafaelu, nato pa sta predrzno zlezla na razoroženo ribo in samozavestno korakala po njenem hrbtu.

Pošta malega Jezusa

Iz Dobove ob Savi.

Tudi semkaj v Dobovo je prisvetila »Luč«. Nismo je prej poznali. Prinesli so jo v šolo novi g. kaplan, ki so frančiškan. Rekli so, da bi radi v vseh naših srcih prižgali pravo luč, zato si naj naročimo »Luč«, ki bo prihajala vsak mesec. In veste, koliko nas je že naročenih na ta naš list? Deklic 52, dečkov 46. Pa so dečki sklenili, da nas bodo posekali v številu naročnikov. Me bomo tudi šle v boj, da nas ne bodo premagali. Saj smo povsod bolj pridne, pri delu, v šoli, pri molitvi in v cerkvi pri službi božji. Radi tudi pojemo. G. kaplan so nas naučili lepo pesem: »Kraljica venca rožnega« in jo vsako nedeljo popoldne med rožnim vencem pojemo. Tudi starši jo radi z nami pojejo. Gotovo jo tudi Vaši otroci v Ljubljani in drugod prepevajo.

»Luč« preberem hitro vso do kraja in jo dam tudi drugim, samo ugank ne morem rešiti, ker so za mene pretežke.

Za misijone bomo z veseljem darovali znamke, srebrni papir in denar in tudi molili bomo za misijonarje.

Ker se bliža dan vernih duš, snažimo grobove na pokopališču in bomo tudi lučke prižgali.

Že težko čakam na prihodnjo »Luč«, ker upam, da bo moje pismo v njej.

Pozdravljam Vas, g. urednik, in vseh 26.000 naročnikov v imenu dobovskih naročnikov.

Zupančič Ivanka,
učenka 3. razreda, Dobova ob Savi.

Marijin vrtec v Ribnici na Dolenjskem.

Žalost je zavladała v našem Vrtcu, da je ne moremo same preboleti, zlasti še, ker je smrt tako nepričakovano posegla med nas in nemilo povabila s seboj cvetko, našo nepozabno Marijo Fircig iz Zadolja pri Ribnici. V ponedeljek, 4. oktobra, je začutila v grlu prve znake nevarne bolezni; poklicani zdravnik je nemudoma odredil takojšen prevoz v ljubljansko bolnišnico, kjer so upali, da ji bodo po davici napadeno zdravje vrnili, pa je bilo že prepozno. Ko jo je šel v nedeljo oče obiskat, je bila žalostna vrnitev; v ponedeljek zvečer jo je ves od žalosti strt z mrtvaškim avtom pripeljal nazaj — mrtvo. Zaplakali so neutolažljivo njeni domači, me součenke kar verjeti nismo mogle, da nas je tako dobra in vsem draga Mici zapustila za vedno. V sredo, 13. oktobra, smo jo spremljale na pokopališče k večnemu počitku. Po sv. maši zadušnici smo ji v cerkvi zapele ono lepo pesem, katero je pokojna tako rada pela: »O Marija, moje želje...«; pri besedah »Takrat, ljuba Mati, daj moji duši sveti raj!«, ko je Marija z Jezuškom v naročju z našega praporčka nemo gledala nazaj na pokojno, so vsem zasolzile oči solze sožalja nad prebridko izgubo. Na grobu se je v imenu vseh poslovila od nje součenka, zapele smo ji v zadnje slovo ganljivo žalostinko; v srcih ji bomo pa ohranile hvaležen spomin. Ljubila je Marijo, kljub nad eno uro dolgi poti, je rada vedno hodila k shodom Marijinega vrtca. Jezusa je rada pogostoma prejemale v sv. obhajilu, zato smo jo v sprevedu spremile z našim praporčkom v zaupanju, da jo je nebeška Mati Marija že presadila v svoj nebeški vrt. To naj tolaži neutolažljivega očeta in mamo, sestro in brata. Nasyidenje nad zvezdami! Kot zvesti nročnici »Lučke« ji tudi Lučkarice ohranimo trajen spomin!

Petelin Pepka,
učenka 6. razr. dekl. šole v Ribnici.

Naši rajni prijateljčki

† Ajdnik Slavica. Ali ste poznali Ajdnikovo Slavico? Ne! Niste je poznali! Zato Vam hočem opisati, kako dobrega, pridnega in ljubeznivega otroka smo izgubili. Obiskovala je 6. razred osnovne šole v Poljčanah. Komaj 11 let je bila stara in že se je morala ločiti s tega sveta. Šest mesecev je bila priklenjena na posteljo, zdravila se je v Mariboru v bolnišnici, pa vse zaman. Bog ni pustil, da bi še dalje trpela na zemlji in jo je vzel k sebi v nebeško domovino. Draga Slavica, kako si bila pridna, to vemo samo me, tvoje prijateljice in

součenke. Kako so Te ljubili učitelji, ali najbolj Te je ljubila Tvoja skrbna in dobra mamica in skrbni atek.

Naša Slavica je bila otrok Marijin in zato so jo otroci spremljali z zastavico Mrijinega vrta. V slovo je sošolka Rozika Ribičeva lepo pokazala njeno življenje, ki je bilo Bogu in ljudem v veselje, nam pa v veden zglede.

Poldika Znidar,
učenka 6. razreda v Poljčanah.

† **Pepica Levstik,** Studenec pri Sevnici. Pred dvema mesecema nas je zapustila ena izmed najpridnejših učenk naše šole. Odšla je med nebeške krilatce vsa lepa in čista. Kar lastnim očem nismo mogli verjeti, ko smo jo gledali na mrtvaškem odru. Vsa je bila posuta s cvetjem. Neizmerno težko nam je bilo pri srcu, ko smo jo spremljali na pokopališče. Tako milo so zvonili zvonovi, da se mi je zdelo, kot bi tudi oni plakali za njo. Njen grobček smo okrasili s cvetjem.

Adelca Jane,
učenka ljudske šole, Studenec pri Sevnici.

† **Marica Podrebršek.** Umrla nam je naša draga součenka Marica. Obiskovala je 1. razred osnovne šole. Bila je pridna in ljubezniva učenka. Vedno nam je pripovedovala, da si bo v 2. razredu naročila »Luč«, ker bo bolj razumela in bo znala bolje čitati. Dne 15. oktobra t. l. je bila še v šoli, a še tisti dan zvečer jo je napadla davica, tako da je morala ostati v postelji. Ker ji ni nič odleglo, je morala v bolnišnico v Celje. Dne 21. oktobra ob 7 zvečer jo je Bog poklical k sebi.

Kako bridko smo jokale ob njenem grobu me součenke, posebno pa njena mamica in atek, ki sta svojo edino hčerko Marico nad vse ljubila. Spavaj sladko naša draga in nepozabna součenka! V nebesih pri Bogu pa prosi za nas!

Zupanc Anica,
6. razr. osn. šole v Št. Juriju ob j. ž.

† **Joško Sivec** iz Preske. — Predragi in dobri naš prijateljček! Tvoj odhod iz te solzne doline je bil za nas bridek in trpek, ker si nas zapustil tako nepričakovano. Neizprosna smrt je segla na tako krut način po Tvojem mladem življenju. Toda Tvoja čista in sveta duša je odšla po plačilo k Njemu, ki si ga Ti tolikanj ljubil. Ta zavest nam je v veliko tolažbo. Lepo se Ti priporočamo, da izpregovoriš pri božjem Zveličarju tudi za nas dobro besedo.

Tvoji součenci.

† **Cirila Hladnik.** Bila je ravno nedelja farnega žegnjanja 28. avgusta 1957, ko smo spremili k zadnjemu počitku Cirilo Hladnik, učenko 2. razreda osnovne šole v Križah pri Trziču. Bila je tiha, mirna in dobra učenka. Ko je znala čitati, je že bila zvesta naročnica »Lučke« in jo je komaj čakala, ter jo z veseljem prebirala. Gospod upravitelj se je v lepih, vznosenih besedah poslovil od nje in součenke so ji zapele prelepo pesmico v slovo. Nobeno oko ni ostalo suho. Krsto so otroci zasuli s cvetjem, duša pa je že bila med nebeškimi krilatci. Verujemo in upamo, da prosiš tam gori pri Bogu za svoje starše, bratce in sestrice, katere si na zemlji tako ljubila, da bi se enkrat vsi zopet sešli v večni domovini. Počivaj v miru!

Uganke

Rešitev sončnega kroga v št. 2.:

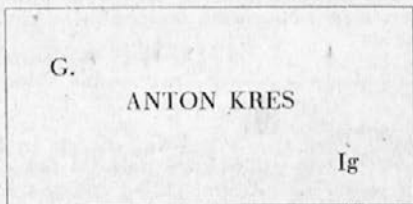
Jezusa naj vsa narava
radostno z menoj slavi.
Njemu čast in večna slava,
ki je v sveti hostiji!

1. uganka

S	E	V	O	T
O	R	.	S	E
R	V	B	O	D
B	G	E	R	O
E	G	L	E	K
E	O	O	P	A
O	T	V	K	J
D	J	N	P	O
I	S	D.	Ž	I
N	E	M	L	O

2. Posetnica

(Miran, Ljubljana)

Kaj je ta fant?

Kdor bo izžreban, dobi nagrado.

Fantički!

Deklički!

Hvala vam prisrčna, ker ste me tako lepo ubogali in ste pridobili nove tisoče naročnikov. Še enkrat se z vso vnemo vrzite na delo — pa bomo imeli ob novem letu zares 50.000 Lučkarjev in Lučkaric. Korajža velja!!!

Zelo sem tudi vesel, da ste se ponekod s toliko vnemo lotili dela za misijone. Imena tistih, ki boste prispevke meni poslali, bom rad priobčeval v »Luči« na drugi strani ovitka. V tej številki mi še ni bilo mogoče, ker mi je zmanjkalo prostora. Vse prispevke bom oddal vodstvu »Dejanja sv. Detinstva«. Kdor podari 3 din letno, postane član tega Dejanja in je deležen vseh duhovnih dobrot svetega Detinstva.

Vesel sem, ker mi pošiljate toliko pisem. Iskrena vam hvala! Vsi količkaj vredni spisi pridejo polagoma na vrsto.

Vsem želim, da bi vas sv. Miklavž bogato obdaril!

Vaš zvesti

urednik

